

Comentariul poeziei Moartea caprioarei scrisa de Nicolae Labis - a treia parte

Confesiunea lirica a copilului sugereaza starile ciudate psihice prin care trece, senzatia de instrainare intr-o lume devenita "straina si grea". Simetria imaginilor, selectarea si reliefaarea pregnantă a detaliului expresiv, prezenta verbelor si a substantivelor au rostul de a motiva sacrilegiul ce se pregătește. Personificarea "brazii ma zgarie", epitetul dublu: brazii "rai si uscăti", hiperbola "Fierbe pe piatra/ Firul de apa prelins din cisma", comparatia si epitetul triplu, in gradatie ascendenta din versurile: "Pasesc ca pe-o alta/ Planeta imensa straina si grea" potenteaza imaginea de "apocalips".

Imaginile metaforice creeaza un tablou de natura asezat la limita dintre real si ireal, proiectand in exterior universul sufletesc al copilului care se simte "legat prin sete de vietatea care va muri/ la ceas oprit de lege si de datini".

In desfasurarea dramei, postul trece de la planul afectiv la un lirism reflexiv, de la un eveniment la semnificatia lui. In cea de-a doua etapa a cnstructiei compositionale liricul se converteste in epic si asistam la o gradatie a faptelor imediate: 1) "Pornim amandoi vanatoarea de capre/ Vanatoarea foametei in muntii Carpati"; 2) "Asteptam intr-un loc unde inca mai suna/ Din strunele undelor line, izvoarele"; 3) "Aici vor veni in sirag sa s-adape/ Una cate una caprioarele".

Panda si elementele de natura sunt percepute prin prisma psihologiei infantile - solidaritatea cu victima nevinovata caprioara Mai intai, semnele prevestitoare: "Ametitoare apa ce-ntunecat te datini", "Cu fosnet vestejit rasuna valea", toate asezate pe panza insangerata a amurgului: "Pe zare curge sange si pieptul mi-i rosu, de parca/ Mainile pline de sange pe piept mi le-am sters". Tulburarea sufleteasca a copilului si groaza proiectata din interior asupra cosmosului sunt sugerate printr-o paleta complexa de procedee artistice: epitete: fosnet "vestejit", "Ingrozitoare" inserare, epitetul cu valente cromatice "pieptul rosu" "de sange"; personificarea "rasufla valea", comparatia "pieptul mi-i rosu, de parca/ Mainile pline/ de sange pe piept mi le-am sters", prin care se contureaza cadrul straniu, rosu si vinetiu. Natura este reprezentata animata universul receptand semnele vinovatiei. Semnificativa este si antiteza tata/ fiu din versul: "Spun tatii ca mi-i sete si-mi face semn sa tac".